

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. október 8.
(csütörtök)

Szepesy László

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

Énekek: 166,1-2, 459

Alapige: Máté 5,5

„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy ez a mai nap is nemcsak úgy eltelt, hanem megvalósulhatott a Te akaratod, amit tervezted, és minden munkád, amit véghez szándékoztál vinni.

Bocsásd meg nekünk, hogyha mi ez ellen az akarat ellen vétettünk ma is, és saját fejünk után bűnös vágyainkat követtük, amikor nem gondoltunk Veled, vagy éppen csak hogy eszünkbe jutottál. De köszönjük, hogy Te hatalmasabb vagy minden mi bűnünkénél. Te a mi bűnünket is belevetted a tervedbe, akaratodba, nem minthogyha Te a bűnt szeretnéd, hanem Te hatalmasabb vagy minden mi bűnünkénél, és kegyelemmel hordoztál bennünket.

Köszönjük, hogy egyre inkább közeledhet számunkra az a nap, amikor szemtől szemben láthatunk Téged. Dicsőítünk és magasztalunk azért, hogyha ez örömteli reménységünk, és nem félelem van a szívünkben emiatt. Hogyha netán még aggódnánk, ha még nem rendeztük volna Veled bűneinket, kérünk, segíts ebben, Te vonj magad elé, és kínáld kegyelmedet, szabadításodat, bűnbocsánatodat Krisztusért.

Köszönjük Neked, hogy ma este is testvéri közösségben még együtt lehetünk, és várhatjuk azt a szót, azt az atyai beszédet, amely szívünket vál-

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

toztatja, életünket megújítja, amelyben felragyog a Te irántunk való kegyelmed és szereteted. Kérünk, hogy valóban a Szentlélek nyitogassa is a mi szívünket ez előtt, segíts, hogy ne csak hallgatói legyünk a te igédnek, hanem befogadói és megtartói is. Ezért kérjük a kegyelmet, hogy áldd meg istentiszteletünket, hogy az a mi épülésünkre, javunkra, és a Te dicsőségedre hadd legyen.

Szent Fiad nevében bízunk, és Őérte kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Mielőtt belekezdenék a harmadik boldogmondás magyarázatába, hadd tegyek fel egy egyszerű kérdést, amiben szándékosan fogalmazok sarkítva azért, hogy jobban megértsük a mai igét. A kérdés így hangzik: milyennek ismerjük mi Istent? Olyannak, aki hatalmával visszaél, ha teheti, megbüntet minden bűnt, félelmetesnek, akitől rettegnünk kell, vagy pedig – mindezek ellentétéként – szelédnek? A választ – bár tudjuk, de – az 1Királyok 19-ből hadd olvassam, Illés egyik története ez, amelyben az Úr megmutatja magát a prófétának. Figyeljünk arra, mert feltűnő, hogy Illés miről ismeri meg Urunkat. Így hangzik a szóban forgó igeszakasz: *„És monda az Úr: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És íme ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt ment nagy erős szél, amely a hegyeket megszagattata, és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszódott. És mikor Illés ezt hallotta, befedte az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang ajtajában”* (1Királyok 19,11-13). Illés nem ismerte meg az Urat a pusztító erőkből, a szélben, a földrengésben, a tűzben, bár kétségkívül ezek az Úr hatalmának erejét hivatottak kifejezni, hanem a szeléd, és halk szóban ismerte meg Őt, mert a mi Urunk, Istenünk szeléd Isten. Így kimondva ezt kicsit furcsán hangozhat: Isten szeléd, de még inkább el kell ezen gondolkoznunk, mivel Krisztus maga is ezt állítja magáról, a Máté 11,29-ben ezt mondja: *„tanuljátok meg tőlem, hogy én szeléd és alázatos szívű vagyok”*. A Jelenések könyve is ezt erősíti meg az 5. fejezetben, amikor a mennyben kihirdetik, hogy győzött Júda oroszlánja, és amikor János látomásban meglátja Őt, akkor egy Bárányt lát a királyiszék mellett. Értjük a látomás lényegét: Jézus Krisztus hatalmára és erejére nézve olyan, mint egy legyőzhetetlen oroszlán, de Lelkére nézve szeléd, mint egy bárány, és hatalmát így is használja. Mivel Megváltónk maga Isten Báránya, és mennyei Atyánk minket, gyermekeit Őhöz hasonlóvá akar formálni, ezért Szentlelke által a szelédséget akarja bennünk kimunkálni, hogy olyanok legyünk, mint

Krisztus. Amikor tehát Jézus Krisztus a harmadik boldogmondásban a szelídségről beszél, arra a szelídségre gondol, amelyet a Szentlélek munkál ki az Övéiben, ami nem az istentelen ember jelleméhez tartozik, hanem hit által jelenik meg a hívők életében.

A boldogmondások közül ez az első olyan, amely nem valami bennünk lévő hiányra, hanem Isten munkájára mutat rá, amely az új emberben valami újat és pozitívat munkál ki. Mert az első két boldogságmondásban Krisztus valami hiányt tár fel bennünk. Az is Isten munkája, és ezt nem akarom tagadni, hogyha Ő ráébreszt bennünket lelki szegénységünkre, és az is az Ő munkája, hogy állapotunk miatt sírni tudunk, mivel nem vagyunk olyanok, mint amilyeneknek lennünk kellene Istenben. Ez a szelídség azonban pozitívan valami újjal, valami jóval tölti be a szívünket, nem a szegénységre, a hiányra mutat rá, hanem szelíddé tesz. Különösen fontos azt is hangsúlyoznunk, hogy amíg az első két boldogmondásra a Szentlélek egyéenként, egyen-egyenként vezet el minket, mert az embernek önmagában kell felismernie saját lelki szegénységét, és saját állapota felett kell sírnia elsősorban, addig ez a szelídség Isten és embertársainkkal való kapcsolatainkban mutatkozik meg. Mert az ember nemcsak úgy önmagában szelíd, hanem szelídsége másokhoz való viszonyában válik kézzelfoghatóvá és láthatóvá.

Továbbá ez a szelídség, amiről Krisztus beszél a harmadik boldogmondásban, a megalázkodásnak egy újabb lépcsőfoka is, amelyen Isten vezetni akarja az újjászületett embert. Mert Isten újjászületésünk után először lelki szegénységünkkel akar porba sújtania minket: ember, ébredj rá, hogy nincs semmid nélkülem. Az után az embert érzékennyé akarja tenni a bűnre olyannyira, hogy képessé váljon sírni a felett, amivel egy újabb mélyebb állapotba kerül. De ez is Isten útja, Isten munkája az újjászületett hívő emberben. A szelídséggel Isten továbbvezet minket a megalázkodás útján, mivel az első két boldogmondás a magam és Isten előtti alázatról szól, addig a szelídség a mások előtt való önkéntes megalázkodást jelenti. Ugyanis a szelíd ember másokat többre tart, többre becsül, mint önmagát. És egy dolog, hogy az ember magát lelkileg szegénynek tartja, és sír efelett, és az egy újabb lépcsőfoka a megalázkodásnak, amikor ezt mások előtt is képes felvállalni, és szelíden másokat többre tart magánál. Isten tehát bizonyos szempontból egyre mélyebbre akar minket elvezetni, hogy egyre inkább tanuljuk meg, hogy senkik vagyunk Nélküle, ugyanakkor mégis ez által a megalázkodás által lelkileg egyre magasabbra és magasabbra vezet el minket a Szentlélek.

Mindezek után két dolgról hadd szóljak az igénk alapján. Az első, hogy milyen is a Biblia szerinti szelíd ember, akiről Krisztus itt beszél, mert ezt is tisztázni kell: „*boldogok a szelídek*”, de kik a szelídek, milyenek a

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

szelídek? Másodszor pedig, mit jelent a nekik adott ígéret, hogy ők öröklük a földet, és ennek milyen előjeleit láthatjuk már most, ebben az életben.

Először is tehát térjünk arra ki, hogy milyen is az Isten megítélése szerinti szelíd ember. A Biblia két szempontból beszél a szelíd emberről. Olvashatunk az Istennel való kapcsolatáról, és olvashatunk az emberekkel való kapcsolatáról.

Mi jellemzi a szelíd embert Istennel való kapcsolatában? Csak két dolgot hadd emeljek ki. Az egyik az, hogy a szelíd ember meghajlik Isten szava és akarata előtt. A második pedig, hogy Isten ígéjének elfogadása után törekszik is az Igének való engedelmességre. Mindezt annak tükrében értjük, hogy a szelíd lélek ellentéte a vad és Isten ellen lázadó ember. Krisztus máshol a természetből vett képpel magyarázza ezt, hogy jobban értsük, mi is a szelíd és a lázadó közötti különbség. Azt mondja Krisztus, hogy Őnélküle farkas természetűek vagyunk, akiknek nincsen pásztora, egymást marjuk, egymásnak ártunk, magunkról akarunk mindenben gondoskodni, nem lehet minket vezetni. Ellenben akik Krisztuséi, azok olyanok, mint a juhok, amelyek szelídek. A Pásztor vigyáz rájuk, mindenben gondoskodik róluk, vezeti őket, mert vezethetőek. Mindezek tükrében mit jelent a gyakorlatban ez az Ige előtti meghajlás és az engedelmesség, ami a szelíd emberre jellemző Istennel való kapcsolatában?

Az Isten szava előtti meghajlás az, amikor nem a saját eszemre támaszkodva próbálom meg kitalálni és elképzelni, hogy milyen is az igazság, és aztán ahhoz keresek egy bibliai igeszakaszt, hogy igazoljam magamat. Ó, hányszor tesszük ezt! Vannak saját emberi gondolataink, aztán keresünk hozzá igeverseket ürügyként, hogy alátámasszuk az igazunkat. Nem! Az Isten előtti szelídség az Ige előtti meghajlásban mutatkozik meg, abban, amikor alázatos szívvel nyitjuk ki a Szentírást, és imádkozunk azért, hogy Isten értesse meg velünk az Ő akarátát, adjon nekünk halló fület, értő és engedelmes szívet. Az Isten előtti szelídség abban is megmutatkozik, ha valamit nem értünk a Bibliából, mégis alázatosan elhisszük azt, mivel maga az Úr mondta, és várunk és imádkozunk azért, hátha egyszer megvilágosítja nekünk az Úr azt az adott igeszakaszt, de addig is bizalommal elfogadjuk, még ha nem is teljesen értjük, mert az Úr mondta. És amikor olyan tanítást olvasunk a Szentírásban, amely ellenkezik saját gondolatvilágunkkal, mert még mi is szembesülünk azzal, hogy test és vér nem foghatja meg gyakran Isten Lelkének dolgait, akkor kérjük Isten Szentlelkét, hogy adjon nekünk alázatot, hogy inkább a saját képzelgéseinket vessük el, mintsem Isten igaz Igéjét. Ahogyan a Jakab 1,21-ben is olvassuk: *„elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét...”* Vagy ahogy Krisztus mondja az Övéiről: *„az én juhaim hallják az én szómat”* (János 10,27), meghallják az Igét. Azaz a lényeg,

hogy az Isten szavával szemben szelíd ember úgymond hagyja, hogy az Ige olvassa, ítélje meg őt, és nem ő ítéli igaznak vagy hamisnak Isten Igéjét.

Az Istennel való kapcsolatunkban a szelídség – másodszor – engedelmességet is jelent. A szelíd ember nem küzd, nem lázad Isten akaratával szemben, hanem igyekszik az Ő útjain járni. Krisztus külön fel is szólít minket erre, amikor azt mondja: *„Vegyétek föl magatokra az én igát, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek* (Máté 11,29). Ez az iga a rabszolgaság igája, az önkéntes szolgálaté, az engedelmességé, amit szelídséggel kell önként felvennünk. Döbbenetes, hogy Krisztus ebben is magát állítja példának elénk, mert magát egy rabszolgához hasonlítja, aki túri (és ez a szelídsége), hogy igát helyezzenek rá, és elvégeztessék vele a munkát. Ő, *„Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlívóvá lévén”* (Filippi 2,6-7), és engedelmes volt halálig, a keresztfának haláláig. Ő ad nekünk példát abban, hogy mennyire legyünk szelídek, szolgálatkészek, engedelmesek. Krisztus maga is így élt. Krisztus Báránkyént akkor sem nyitotta ki a száját, mikor mézárszékre, a keresztre vitték Őt, hanem szelíden, Önként vette magára a keresztet értünk. Mennyivel inkább kellene nekünk, embereknek, akik Isten szolgálatára teremtettünk, az engedelmességben szelídek, és nem – bocsánat a kifejezésért – vad, lázadó tinédzsernek lennünk. Hányszor vitatkozunk mi Isten akaratával és Igéjével! És hányszor lázadunk tetteinkkel, nem kimondottan, nem tudatosan, de az életünkkel mégis lázadunk a mennyei Atya ellen.

Istennel való kapcsolatunkban tehát a szelídség az Ige előtti önkéntes meghajlást és az engedelmességet jelenti. Most nézzük meg, hogy milyen a szelíd ember a felebarátaival való kapcsolatában. Valaki egyszer azt mondta, hogy a szelíd emberre az alábbi 5 tulajdonság jellemző: alázatos, másokkal barátságos és jóindulatú, türelmes, megbocsátó és elégedett. Testvérek, az Ige alapján én is egyetértek ezzel a meghatározással, hogy a szelíd ember ilyen, ezért szeretném, ha röviden megnéznénk, hogy miben is mutatkoznak meg ezek a tulajdonságok a szelíd ember életében.

Az első a másokkal szembeni alázat. A szelíd ember alázatos. Ez azt jelenti, hogy társaságban nem azt gondolja, hogy ő a valaki, akire mindenkinek fel kell néznie. Nem gondolja azt, hogy a többiek örülhetnek, hogy ha ő szóba áll velük, hanem olyan valaki, aki nem gondolja többnek magát, csak egy egyszerű embernek, és azok közül sem a legjobbnak, mert tudatában van saját bűneinek. Sőt gyakran előfordul az is, hogy a szelíd ember bűnösök között a legelsőnek gondolja magát, ahogyan Pál apostol is vall magáról őszintén. De bűneinek ez a tudata nem jelenti azt, hogy elvetné

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

Isten kegyelmét, hiszen tudja, hogy Isten őt is sok mindennel megajándékozta. A szelíd ember nem igényli azt, hogy a gyülekezetben ő legyen a legelső, a mindent tudó, az érett hitű valaki, akire felnéznek, hanem olyasvalaki, aki annak örül, ha Isten kegyelme megmutatkozik az ő életén keresztül, és örül annak, ha más életében Isten felhasználja őt, ha szolgálhat, és amikor ez történik, a szelíd ember átérzi, hogy mekkora adósa lett Istennek az Ő kegyelméért és szeretetéért, hogy így felhasználta őt. Ha előkelő származású, nem dicsekszik ezzel. Ha alacsony sorból jön a szelíd ember, nem próbálja meg fényezni magát. Nem olyasvalaki, aki dicsekedne anyagi helyzetével, tehetségével, mert tudja, hogy Isten nem ezek alapján ítéli meg az embert. A szelíd ember tehát először is alázatos.

Másodszor: a szelíd ember másokkal barátságos és jóindulatú. Előbb feltételezi azt, hogy valamiben ő vétett a másik ellen, mintsem hogy rosszat feltételezzen a másikkal. Igyekszik a másik ember jó hírét megvédeni, ha kell. Szelídsége szavaiból is kiérződik, kedvesség, őszinte érdeklődés és együttérzés hallható ki a szavaiból. Beszéde sem nem nyers, sem nem parancsoló. Mivel nem uralkodni, hanem szeretni akar, ezért felszólítás helyett inkább kér dolgokat gyakran még akkor is, ha valami jogosan illetné meg őt. Olyan ember, aki igazán a testvérei javára igyekszik élni és szolgálni. Testvérek, egy kíméletlen, beképzelt emberhez nem megy oda senki sem, hogy lelki bajairól beszéljen vele, mert amikor ilyen emberrel beszélünk, úgy érezzük, hogy fölénk akar kerekedni, okosabbnak akarja magát tudni, és ki akar oktatni minket, vagy – bocsánat a kifejezésért – magas lóról beszél velünk. Ellenben a szelíd emberrel kapcsolatban azt érzi az ember, hogy vele egy szinten tud lenni, nem szándéka sem az ítélkezés, sem a fölényeskedés, hanem a szeretet és a segítségnyújtás. Az ilyen lelkületű ember olyan, mint megváltó Ura, akiről olvastam, hogy *„nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl”* (Filippi 2,6-7). A szelíd ember igyekszik úgy bízni és hinni, mint Jézus Krisztus, és mint kicsiny gyermek igyekszik élni a többi ember között.

Harmadszor: a szelíd ember türelmes. Amikor megszorítják, megbántják, azt eltűri, elviseli, nem panaszkodik, és nem duzzog miatta. Hosszan tud tűrni, mivel nem akar ártani másnak, mert békés természetű. Másrészt azért is kész eltűrni bármit, hogy ne tegyen olyat, amivel Istent megbántaná, olyan szelíd, mint Mózes. Őt a Biblia például állítja elénk. Számtalan alkalommal kérdőre vonták őt, fellázadtak vezetői volta ellen, és ő mégis közbenjárt a népért.

Negyedszer: a szelíd ember megbocsátó. Nemcsak hétszer bocsát meg, *„hanem még hetvenszer hétszer is”*. Gyakran előfordul az is, hogy a szelíd emberek, amikor megbántják őket, úgy érzik, hogy nincs is mit meg-

bocsátaniuk a másíknak, hiszen csak valami tévedés történt, ami miatt nem is haragszanak. Furcsa, amit mondani fogok, de a haragjuk valahogyan időnként olyan, mint valami szent harag. Lehet, hogy dühösek, de csak a bűnre, amit elkövettek, mégis a bűnöst magát szeretik, és mindent megtesznek, hogy segítsék őt.

Végül pedig, de nem utoljára, a szelíd ember elégedett. Nem törtető ezért, elég számára Isten gondviselése. Sose panaszkodik amiatt, hogy nincs neki annyija, mint másoknak, hanem hálás azért, hogy az Úr napról napra gondoskodik róla.

Látjuk tehát, hogy a szelíd ember alázatos, másokkal barátságos és jóindulatú, türelmes, megbocsátó, elégedett. Ennek ellenkezője a büszke, gőgös, rosszindulatú, barátságtalan, türelmetlen, haragtartó, bosszúálló, elégedetlen, törtető és becsvágyó ember. (Nem csak fekete-fehér létezik, Testvérek, van, amiben a szelíd emberhez hasonlítunk, van, amiben ez utóbbihoz.) Ezeket hallva Isten arra hív minket, hogy gondoljuk végig, mások vajon mivel jellemeznének minket? Valóban barátságosak, türelmesek, elégedettek vagyunk? Így ismernek minket, a szelídségünkről? Pál mondja: „*a ti szelídségetek ismert legyen minden ember előtt*”. Valóban így ismernek minket?

Dávid király maga is küzdött a szelídség megélésével, ahogyan arról a 37. zsoltár is beszél, mert Krisztus ebből a zsoltárból idézi ezt a boldogmondást. Hallgassunk meg egy részletet ebből a zsoltárból, és közben arra figyeljünk, hogy a szelíd ember miről mond le, mire figyelmezteti Isten, hogy ne tedd, és másrészt figyeljünk arra, hogy helyette mit ajánl, hogy azt viszont cselekedd. A zsoltár első 13 versét hadd olvassam: „*Dávidé. Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre. Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngye növény, elfonnyadnak. Bízzál az Úrban, és jót cselekedjél; e földön lakozzál, és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt; ne bosszankodjál arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ. Szűnj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak; de akik az Urat várják, öröklík a földet. Egy kevés idő még, és nincs gonosz; nézed a helyét, és nincsen ott. A szelídek pedig öröklík a földet, és gyönyörködnek nagy békességben. Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja.*” Hadd emeljem ki, Testvérek, azokat a dolgokat, amikről az Úr azt mondja, hogy tegyük: „*Bízzál az Úrban, és jót cselekedjél; e földön lakozzál, és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban... Hagyjad az Úr-*

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

ra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti. ... Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt.” Testvérek, itt a szelíd ember leírásával találkozunk, amint az Úrban reménykedik és bíz, és ebből a hitéből, reménységéből és váradalmából következik az ő szelídsége. A szelíd ember azért szelíd, mert hitből él, és az Úrra néz.

Most térjünk rá arra, hogy mit is jelent az az ígéret, hogy a szelídek öröklik a földet. Először is azt, hogy Isten adja oda az örökkévalóságban az új eget és földet az Ő gyermekeinek, mert a menny és az üdvösség nem azoké lesz, akik kiérdemlik, vagy akik törtetnek, hanem akik Isten gyermekeivé tettek, és így örökösivé is. Mert Krisztus hangsúlyozza, és a boldogmondásban ez hangsúlyos, hogy az Istenben szelíd hívők egyben mindenek örökösai is. E felől Krisztusban kapunk bizonyosságot, mert nem azért vagy örökös, mert szelíd vagy, hanem a szelídek örökséget kapnak Krisztusért. És Krisztusban kapunk efelől bizonyosságot, mert ez az ígéret Őbenne teljesedett be. Ő maga – tudjuk jól – teljes földi élete alatt szelíd volt, a golgotai kereszt szenvedései alatt is, és feltámadása után ez az ígéret, amit itt Krisztus tesz, beteljesedett Vele kapcsolatban, mert Krisztus örökölte a földet, annak Királyává tétetett, hiszen Néki „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”. Tehát ha Őrá nézünk, látjuk, hogy ez a boldogmondás és ígéret mint valósult meg már Őbenne. Boldogságunk tehát – ahogyan Krisztus mondja – abban áll, hogy mennyei Atyánk gyermekei lehetünk, és így örökösársai is Krisztusnak, ahogyan Pál mondja a Róma 8,17-ben. Lehet, hogy ebben az életben a hívőknek sok mindent nélkülözniük kell, nem uralkodunk, nem a miénk a föld gazdagsága, a föld felett való hatalom, de végül nem e világ fejedelme fogja eldönteni, hogy kié legyen a föld, és annak országai – ahogyan meg is kísértette ezzel Krisztust –, hanem az igazi Király, az uraknak Ura, Jézus maga mondja meg, hogy kik az Ő örökösai, és Ő az Övéinek adja, akiket szelídekké tett.

Amikor ezt az ígéretet halljuk, hogy a szelídeké lesz az egész föld, sajnos óemberünk hitetlenkedik, hiszen a mindennapok során azt látjuk, hogy a szelídek nem hogy nem uralkodnak, hanem ők az elnyomottak, azok, akiket mindig bántanak, akiknek a türelmével mindig visszaélnék. A mindennapi tapasztalat sajnos azt mondatja velünk, hogy azok szerzik meg a magas pozíciókat, azok lesznek gazdagok, akik a sérelmeket nem hogy nem viselik el, hanem ha kell, másokon bosszút állva jutnak egyre magasabbra és magasabbra a ranglétrákon. Az is mindennapi tapasztalat, hogy valaki minél szelídebb, annál inkább vakmerők és szemtelenek vele szemben az emberek, annál inkább kihasználják ezt. Pont ezért a többség szemében a szelídség egyenlő a gyengeséggel, pedig ez nem igaz, hogy aki szelíd, az gyenge. Már csak ha a természetet nézzük, már abból is az ellenkező példáját látjuk. Vegyük példának a ló esetét. A lovat meg lehet tanítani külön-

féle munkákra, viselkedésre, meg lehet szelídíteni. És a ló szelíd állat tud lenni, bár erejét nézve sokkal erősebb nálunk, az embernél, nem? Nem egy gyenge állat, pedig szelíd.

Egy szelíd ember az Ige szerint erősebb, mint a vad, lázadó természetű. Ismét csak gondoljuk végig Megváltónk példáját, aki hogyan igázta le a földet és ezt a világot? Virágvasárnap a zsidók katonai lovon bevonuló hadvezért vártak, és e helyett a prófétai szó teljesedett be: *„Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és szamáron ülve, és teherhordozó száárnak vemhén”* (Máté 21,5). Krisztus szelíd Megváltónak és Királynak mutatta magát. Krisztus minden törtetés, erőszak nélkül győzte le a világot szeretete szelídségével és a golgotai kereszt győzelmével.

Igaz ugyanakkor az is, hogy a szelíd emberek mindig várhatnak üldözést, fájdalmat és próbatételt, Isten ezt nem tagadja le. Aki vállalja a szelídség útját, annak sok része lesz fájdalomban. Krisztus egy természetből vett hasonlatot használ, hogy ezt az igazságot megvilágosítsa előttünk. Ez pedig az, hogy *„íme, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket, és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket”* (Máté 10,16-17). A szelídség vállalása a kiszolgáltatottság vállalását jelenti, azt, hogy a farkas természetű óember támadni fogja a bárány természetű új embert. Ez hívó-hitetlen viszonylatban is igaz, de egy emberen belül is. De a dolgok végkimenetele hogy fog kinézni? Ki fog győzni? Nézzük meg napjainkban a természetet: miből van több, farkasból vagy bárányból? Amíg a farkasok több helyen kihalófélben vannak, addig a juhok milliósámra elszaporodtak. Miért? Mert a juhok megtanultak harapni? Vagy ügyesebbek és gyorsabbak a farkasoknál? Nem! De a juhoknak van egy pásztoruk! És ez az, amiben nekünk is bízunk kell! Ez az, amire Krisztus ebben a boldogmondásban rámutat! A szelídeknek van egy Pásztoruk, Ő maga, aki győzelemre viszi ügyüket és őket magukat. Krisztus minden boldogmondásban magára mutat, ebben a harmadikban is, azt mondja, hogy én vagyok a szelídek Pásztor, őrizője és vezetője!

Ő az, aki le tudja győzni a farkasokat. Számtalan ige világít rá arra, hogy már ebben az életben is Isten a szelídekre hogyan vigyáz, és milyen erő tud lenni a szelídség a hívó életben. Két ígét hadd hozzak: *„Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot”* (Példabeszédek 25,15). Gondolkozzunk el ennek a mélységén: *„A szelíd beszéd megtöri a csontot.”* Milyen erő rejlik ebben! *„Mikor a fejedelemnek haragja felgerjed teellened, a te helyedet el ne hagyjad, mert a szelídség nagy bűnöket lecsendesít”* (Prédikátor 10,1). A szelídség győzedelemre visz

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

bennünket már ebben az életben is sok mindenben. Egy másik példát hadd hozzak. Egyszer élt egy skót püspök, aki időnként eljárt vacsorázni egy fogadóba. Ott többször is összefutott egy őt gyűlölő férfival, aki egyik este fogta a söröskorsóját, és teljes tartalmát ráöntötte a lelkészre. A lelkész fogta a zsebkendőjét, megtörölte az arcát, aztán minden szó nélkül nyugodtan megvacsorázott. Másik alkalommal megisméltődött ez az eset, és ez a lelkész ugyanúgy reagált a dologra. Harmadszor is ugyanaz történt. A következő alkalommal a férfi térdre borult a lelkész előtt, és azért esedezett, hogy ismertesse meg vele azt a Krisztust, aki ilyen szelíddé, béketűrővé tette őfelé. Testvérek, Krisztus, a Pásztor legyőzte ezt a farkast, és új életet adott neki, bárányává tette őt! Krisztus, a jó Pásztor az, aki győz, és nekünk, szelídeknek ebben kell bízunk. Isten figyelmeztet minket Pál által is, ismerjük ezt a szakaszt: „*Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; mert ha ezt műveled, eleven szemet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg*” (Róma 12,19-21). Most ezt a végét hadd fogalmazzam át egy kicsit: a gonoszt szelídséggel győzd meg.

A hívó ember szelídségének alapja Krisztusba vetett hite és remény-sége, hogy Őt várja. Amíg ugyanis valaki nem hiszi, hogy Isten csodálatos módon úgy őrzi meg a népét, mint juhokat a farkasok között, addig az ember mindig erővel próbálja meg az erőszakot hárítani, addig az óember győz benne. Egyedül a reménység az, ami szelídséget eredményez, mert a Krisztusba vetett reménység a test indulatosságát, féktelenségét visszafogja, a hevességét lecsillapítja, higgadtságra és türelemre tanítja azokat, akik odaszánják magukat Istennek. Ez tehát nem azt jelenti, hogy a szelídek mentesülnének a nehézségektől, hanem hogy megtartatnak a békességben, így a próbákkal szembesülve, melyeket csak időszakosan túrnek, már most örvendezhetnek a szelídek a megígért békességben, mert a jó Pásztorra néznek. Tegyük fel a kérdést magunknak: melyik él nagyobb nyugalomban? Egy farkas vagy egy bárány, akire Pásztor vigyáz? A válasz egyértelmű! „*Boldogok a szelídek: mert ők öröklék a földet.*” Higgyük ezt, Testvérek, és bízunk Krisztus szavában! Merjünk szelídek lenni, mert a jó Pásztor vigyáz az Övéire, és mindenben gondoskodik róluk, még a nehézségek, fájdalmak között is a szelídeket boldoggá teszi.

Imádkozzunk!

Hatalmadra gondolva, felséges Urunk, Istenünk, gyakran csak megalázkodni tudunk, mert porszemek vagyunk Hozzád képest, és még nagyobbak látszódik minden egyes bűn, minden egyes aljas lázadás Elle-

ned, hogy egy porszem egy ilyen hatalmas Úrnak ellen mer mondani, és fel mer lázadni Ellene, pedig micsoda a mi erőnk a Tiédhez képest. Dicsőítünk Téged azért, mert mégsem nagy haraggal és hatalommal, hanem irgalommal, kegyelemmel és szelídséggel közelítesz felénk. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban ezt még nyilvánvalóbbá tetted, hogy Ő egész földi élete alatt megmutatta az Ő szelídségét, azokkal szemben különösen is, akik ellenségei voltak, de sajátjaival szemben is.

Urunk, bocsásd meg, hogy nem hiszünk abban, hogy Te pásztorunkként, ha a szelídség útját követjük, meg tudsz minket tartani. Bocsásd meg félelmünket, hogy félünk attól, hogyha szelídek leszünk, akkor bántani fognak, megaláznak, kinevetnek, és inkább a félelemnek engedünk, mintsem Igédnek, hogy akkor követünk Téged, ha szelídek vagyunk.

Kérjük Szentlelked munkáját pont ezért, aki ilyenre képes tenni minket, hiszen a Lélek gyümölcse a szelídség is, hogy valóban formáljon minket a Te hasonlatosságodra ebben is. Könyörgünk, hogy hadd lehessen ez ismertetőjelünk, Rád mutató tulajdonságunk, hogy a világ, látva a szelídségünket, elcsodálkozzon, és ne ránk, hanem Rád nézzen és Téged dicsőítsen. Látod ebbéli hiányosságainkat, látod lázadó természetünket, kérünk pont ezért újból és újból naponként győzz le bennünket. Segíts megtanulnunk Tőled, hogy alázatos és szelíd szívű vagy, és ebben is igyekezni követni Téged. Köszönjük azokat a testvéreinket, akiknek életében ez felragyog, akiknek szívében elvégezted már ezt a munkádat, és megőrzöd őket ebben a szelídségben. Segíts, hogy mi magunk is vágyódjunk ez után, ne féljünk tőle, hanem vágyakozzunk és kívánjuk a szelídség lelkületét.

Kérünk Téged, hogy Veled szemben is hadd lehessünk szelídek, hadd adjunk igazat Igédnek, ne a saját kigondolásaink alátámasztására használjuk az Igét, hanem arra, hogy megvizsgáljon, arra, hogy vezessen, igazi bölcsességet adjon. És kérjük, hogy *„az engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, hogy ne maradjunk a megértésnél pusztán, hanem a megélt igéig jussunk el. Köszönjük, hogy ebben vezetsz és gyakoroltatsz minket napról napra.

Könyörgünk egyházunkért, adj megújhodást, ébredést közöttünk és népünknek, kérjük, hogy az evangéliumot minél többen hirdessék és vállalják fel. Amikor inteni kell, segíts azt is testvéri szeretettel és szelídséggel, alázattal, úgy mint egyik bűnös a másik bűnöst.

Könyörgünk, hogy add Lelkedet népünk vezetőinek is döntéseikben, különösen ezekben a nehéz időszakokban. És kérünk, mivel Te vagy mindenek Ura, Te adj szabadulást a vírustól, amennyiben akarated szerint való, és hogy addig is végezd el általa azt a munkát a szívekben, amit akarsz, hogy minél többen Hozzád térjenek, és ráébredjenek, senkik vagyunk Nélküled, Benned viszont Krisztus által gyermekeid és örököseid.

5. BOLDOGOK A SZELÍDEK

Kérünk, áldj meg családjainkban minket, gyermekeket, felnőtteket, időseket egyaránt, erősítsd a gyászolókat, add vigasztalásodat és a feltámasztás reménységét szívükbe, könyörgünk betegeinkért és erőtleneinkért, Te adj nekik hit által Benned való erőt, teherhordozó képességet.

És ahogy ígérted, Urunk, legyél velünk minden napon, számunkra legyen reménység ez a Te jelenléted és munkád életünkben, és legyen boldog váradalom, hogy egyszer Eléd állhatunk színről színre, vagy megláthatunk Téged az ég felhőin át visszajönni. Addig is őrizz bennünket a szolgálatban, add, hogy ne tétlenül, hanem nagyon is aktívan szolgáljunk Neked és egymásnak.

Így őrizz meg bennünket a Te útjaidon kegyelmesen, szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

459. ének

1. Az Isten Bárányára Letésem bűnöm én,
És lelkem béke várja Ott a kereszttövén.
A szívem mindenestül Az Úr elé viszem,
Megtisztul minden szennytől A Jézus vériben,
A Jézus vériben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki,
Hogy újjá ő teremtsen, Az úrt ő töltse ki.
Minden gondom, keservem Az Úrnak átadom,
Ő hordja minden terhem, Eltörli bánatom,
Eltörli bánatom.

3. Örök kőszálra állva A lelkem megpihen;
Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben.
Az ő nevét imádom Most mindenek felett;
Jézus az én királyom, Imámra felelet,
Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd,
Követni híven, mint ő, Atyám parancsait.
Szeretnék lakni nála, Hol mennyei sereg
Dicső harmóniába' Örök imát rebeg,
Örök imát rebeg.